

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. S.**, zast. Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem se sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční arbitr**, se sídlem Legerova 1581/69, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2018, č. j. 11 A 136/2018 – 40,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2018, č. j. 11 A 136/2018 – 40, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou podle § 79 a násl. soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) domáhal u Městského soudu v Praze ochrany proti nečinnosti žalovaného. Té se měl dle žalobního tvrzení žalovaný dopustit tím, že doposud nevydal nález ve věci vedené pod sp. zn. FA/ZP/620/2017 o návrhu žalobce ze dne 6. 6. 2017, v němž uplatnil nárok z pojistné smlouvy č. 5737037210, uzavřené dne 30. 11. 2009, proti České pojišťovně, a. s. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2018, č. j. 11 A 136/2018 – 40, byla žalovanému uložena povinnost vydat nález v jím vedené věci sp. zn. FA/ZP/620/2017, o návrhu žalobce ze dne 6. 6. 2017 na vydání bezdůvodného obohacení z pojistné smlouvy, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

[2] V napadeném rozsudku městský soud označil za spornou otázku, od kterého okamžiku počala běžet lhůta stanovená žalovanému v § 15 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“) pro vydání jeho nálezu ve věci. Soud odmítl názor žalovaného, podle něhož tato lhůta běží až od uplynutí lhůty stanovené účastníkům řízení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, neboť by to znamenalo neomezenou volnost pro žalovaného co do délky řízení až do vydání výzvy dle § 36 odst. 3 správního řádu. Z obsahu správního spisu je podle městského soudu patrné, že finanční

instituce (Česká pojišťovna, a. s.) zaslala své vyjádření k návrhu žalobce, včetně podkladů, žalovanému již dne 17. 10. 2017. Ode dne 24. 7. 2018, kdy žalovaný zaslal žalobci opakovanou výzvu k vyjádření, poskytnutí vysvětlení a předložení dokumentace, není ze správního spisu patrné, že by žalovaný činil jakékoli úkony kromě vyjádření k žádosti žalobce o vydání opatření proti nečinnosti, které žalovaný vydal dne 23. 4. 2018. Pokud tedy žalobce podal dne 29. 3. 2018 žalovanému žádost o opatření proti nečinnosti, učinil tak v souladu s § 80 správního řádu. Žalobce tedy podle městského soudu bezvýsledně vyčerpал prostředky ochrany proti nečinnosti v rámci veřejné správy a jeho žaloba je tudíž přípustná.

[3] Podle názoru městského soudu, který v daném ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2018, č. j. 4 Afs 110/2018 – 40 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), skončila první fáze řízení spočívající ve shromažďování podkladů nejpozději ke dni doručení vyjádření finanční instituce k návrhu žalobce, tedy dne 7. 11. 2017, takže nejpozději tímto dnem počala běžet výše uvedená lhůta k vydání nálezu žalovaného, která tak uplynula nejpozději dne 15. 1. 2018. Správní spis totiž žádné další podklady pro rozhodnutí žalovaného neobsahuje. Žalovaný ani nadále, po uplynutí lhůty k vydání nálezu, nekonal a ve věci do vydání rozsudku městského soudu nerozhodl.

[4] Proti tomuto rozsudku brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti upozornil na povahu a účel institutu finančního arbitra jako mimosoudního orgánu řešení spotřebitelských sporů na finančním trhu. Poukázal také na skutečnost, že zástupce žalobce zastupuje v řízení před finančním arbitrem více než 80 dalších spotřebitelů, za které podává šablonovité návrhy a odmítá poskytovat součinnost s tím, že veškeré potřebné podklady má obstarat finanční arbitr sám. Stěžovatel v červnu 2018 zjistil, že část spotřebitelů, zastoupených tímto zástupcem, již nemá na plnění pojišťovny zájem s ohledem na postoupení své pohledávky; tím došlo ke změnám v osobě věřitele, jímž již není spotřebitel, ale podnikatel. Ačkoliv se tedy za daného stavu již jedná o spor mezi podnikateli, zástupce záměrně využívá zdánlivě formálního splnění podmínek bezplatného řízení před finančním arbitrem. Na dotaz stěžovatele ohledně postoupení pohledávek reagoval zástupce žalobce podáním, jímž odmítl poskytnout součinnost z důvodu šikanózního požadavku a soukromoprávního institutu postoupení pohledávek. Zástupce tak vytrvale odmítá bez vážného důvodu poskytnout stěžovateli součinnost nutnou pro posouzení jeho věcné příslušnosti coby esenciální podmínky řízení. V důsledku uvedené skutečnosti proto stěžovateli nezbylo, než již několik desítek řízení zastavit. O tom byl ostatně informován městský soud ve vyjádření k žalobě.

[6] Z tohoto pohledu proto stěžovatel zdůrazňuje, že podmínkou vlastního projednání nečinnostní žaloby je probíhající správní řízení vedené příslušným správním orgánem; správnímu orgánu totiž nelze uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci, ke které není věcně příslušný (jinak by vydal rozhodnutí nicotné). Přestože byl městský soud o možné nepřislušnosti stěžovatele vyrozuměn, touto zásadní otázkou se vůbec nezabýval, dokonce ji vůbec nezmínil a ze shrnutí vyjádření stěžovatele v bodech 4. až 6. rozsudku městského

pokračování

soudu vyplývá, že městský soud vycházel z vyjádření doručeného stěžovatelem do jiného řízení, v němž ještě nebyla obsažena řada zásadních tvrzení uplatněných stěžovatelem v nyní posuzované věci. Stěžovatel zároveň navrhoval důkaz výsledkem žalobce za účelem prověření jeho postavení v rámci smluvního vztahu k finanční instituci a tvrzenému sporu, avšak městský soud se ani s tímto navrženým důkazem nijak nevypořádal a nesdělil důvod, pro který by neměl být proveden. Napadený rozsudek naopak vzbuzuje dojem, že městský soud příslušnost finančního arbitra bez dalšího presumoval s ohledem na jemu uloženou povinnost vydat rozhodnutí ve věci (nález). Městský soud v Praze ve svém rozsudku nijak nezduvodnil, na základě jakých skutečností příslušnost stěžovatele k vedení řízení posoudil ani jaké důkazy provedl za účelem zjištění, že je stěžovatel k vedení řízení příslušný.

[7] Zároveň stěžovatel upozornil Nejvyšší správní soud na to, že zástupce žalobce dle názoru stěžovatele zřejmě nedisponuje výslovným zmocněním žalobce k jednání podle soudního řádu správního, tedy ani k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti stěžovatele, pakliže městskému soudu předložil stejnou plnou moc, kterou předložil v řízení stěžovateli. Stěžovatel má tedy za to, že městský soud žalobu věcně projednal, aniž by pro takový postup byly splněny podmínky.

[8] Pro případ, že by Nejvyšší správní soud dospěl k jiným závěrům, napadá stěžovatel rozsudek městského soudu rovněž z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního posouzení počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí.

[9] Městský soud odůvodnil stěžovatelovu nečinnost, pro účely posouzení vyčerpání prostředků ve správním řízení k ochraně proti nečinnosti, tím, že v době podání žádosti žalobce k přijetí opatření proti nečinnosti stěžovatele (29. 3. 2018) uběhla od posledního úkonu stěžovatele vůči žalobci doba „výrazně převyšující zákonem stanovených devadesát dnů“. Stěžovateli přitom není z odůvodnění rozsudku zřejmé, jaký úkon stěžovatele měl městský soud na mysli, neboť městským soudem uvedené datum 24. 7. 2018 jakožto den posledního úkonu stěžovatele je pozdější než datum doručení žádosti žalobce k přijetí opatření proti nečinnosti. I pokud by se podle stěžovatele jednalo o chybu v psaní a městský soud zamýšlel uvést datum 24. 7. 2017, stěžovateli není známo, že by v uvedený den učinil vůči žalobci či finanční instituci jakýkoli úkon. Zároveň ovšem městský soud v rámci hodnocení důvodnosti nečinnosti žaloby v bodě 24. svého rozsudku konstatoval, že lhůta pro vydání nálezu začala stěžovateli běžet až ode dne 7. 11. 2017, kdy měl stěžovatel obdržet podklady od finanční instituce, ačkoli stěžovatel v předmětné věci obdržel podklady již dne 17., resp. 18. 10. 2017. Městský soud tak počátek běhu lhůty pro vydání rozhodnutí stanovil nekonzistentně, jinak pro účely posouzení přípustnosti žaloby a jinak pro účely posouzení její důvodnosti.

[10] Ze správního spisu, jehož se dovolával městský soud, je přitom podle stěžovatele zřejmé, že stěžovatel neprodleně po obdržení žaloby (dne 23. 7. 2018), kdy ještě neměl vážné pochybnosti o příslušnosti spor rozhodnout, vyzval dne 24. 7. 2018 účastníky řízení k seznámení se s podklady pro vydání nálezu. Přitom lhůta pro vydání rozhodnutí běží stěžovateli dle jeho názoru až od okamžiku shromáždění všech relevantních podkladů. Městský soud však tuto skutečnost nereflektoval, ba naopak zřejmě zcela přehlédl, zatížil tak řízení další vadou, když porušil povinnost uloženou mu v § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhodnout na základě skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí. Městský soud se podle

stěžovatele dále nijak nevypořádal s předmětem sporu, respektive s jeho složitostí, s chováním stěžovatele a účastníků řízení, zejména zástupce žalobce, ani s tím, co je pro účastníky řízení v sázce.

[11] Žalobce se k výzvě Nejvyššího správního soudu vyjádřil pouze k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nikoli ke kasační stížnosti samé. Ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobce uvedl, že stěžovatel své pochybnosti o případné nepříslušnosti staví toliko na paušálních domněnkách, nikoli na konkrétních skutečnostech vztahujících se k projednávané věci.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou namítaného nedostatku pravomoci stěžovatele rozhodnout o věci samé. Stěžovatel totiž v kasační stížnosti poukázal na své zjištění, že v řadě jím řešených sporů dochází k postupování pohledávek z pojistných smluv uzavíraných s Českou pojišťovnou, a. s., ze stávajících žalobců na podnikatele, jejichž společným jmenovatelem je právě zástupce žalobce. Dle svého názoru však stěžovatel v důsledku cese pohledávky ze spotřebitele na podnikatele pozbývá svou pravomoc o věci rozhodnout (§ 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi). Konkrétně namítá, že městský soud tuto zásadní otázku v napadeném rozsudku zcela opomenul, ač byl o možném nedostatku pravomoci předem vyrozuměn ve vyjádření k žalobě; v této souvislosti se nezabýval ani navrhovaným výsledkem žalobce za účelem prověření jeho postavení v rámci smluvního vztahu k finanční instituci a tvrzenému sporu. Dle stěžovatele napadený rozsudek naopak vzbuzuje dojem, že městský soud příslušnost finančního arbitra bez dalšího presumoval.

[14] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že skutkově i právně obdobnými věcmi se již zabýval v řadě svých dřívějších rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 28. 11. 2019, č. j. 3 As 106/2018 – 26, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Afs 352/2018 – 35, ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 Afs 91/2019 – 44, ze dne 17. 4. 2019, č. j. 3 As 105/2018 – 25, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Afs 341/2018 – 31, či ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 Afs 342/2018 – 29), v nichž bylo shodně judikováno, že závažnou vadu napadených rozsudků městského soudu v těchto věcech představuje, že městský soud zcela pominul argumentaci stěžovatele předestřenou v první části jeho vyjádření k nečinnostním žalobám. Otázka, zda má žalovaný správní orgán vůbec pravomoc vydat rozhodnutí ve věci samé, jehož se žalobci domáhají prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti, je jednou z nejdůležitějších otázek, které je třeba v takovém řízení vyřešit. Pokud městský soud nechal tuto námitku stěžovatele bez povšimnutí, zatížil svá rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[15] Nejvyšší správní soud má na jedné straně za to, že výše uvedené dopadá i na nyní projednávaný případ, neboť i v nyní posuzované věci se městský soud v napadeném rozsudku opomněl zabývat argumentací stěžovatele ohledně jeho chybějící pravomoci k vydání nálezu (respektive k vedení řízení). Jednalo se přitom jistě o významnou otázku, kterou bylo třeba v řízení před městským soudem vyřešit. Na rozdíl od výše citovaných

pokračování

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ovšem v tomto případě vyplývá ze správního spisu, že dne 6. 12. 2018 stěžovatel nakonec vydal v předmětné věci nález č. j. FA/SR/ZP/620/2017 – 15, jímž řízení o návrhu žalobce v části, jež se týkala úrazového pojištění, zastavil a ve zbytku návrh žalobce zamítl. Ani tato skutečnost, k níž došlo až po vydání nyní přezkoumávaného rozsudku městského soudu o nečinnosti žalobě, však nic nemění na závěru, že uvedená vada řízení před městským soudem i v tomto případě mohla mít ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí městského soudu o věci samé.

[16] Důvodná naopak není dle citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu námitka, podle níž městský soud pominul návrh stěžovatele na výslech žalobce. Stěžovatel ve vyjádření k žalobě i v nyní posuzované věci uvedl, že soud musí zohlednit postavení žalobce a otázku, zda má stěžovatel vůbec pravomoc o návrhu žalobce rozhodnout. V případě, že městský soud nemůže vyčkat rozhodnutí stěžovatele o své (ne)príslušnosti dále vést řízení, nechť si ji sám vyhodnotí například tím, že si předvolá žalobce osobně a prověří si jeho postavení v rámci smluvního vztahu k pojišťovně a tvrzenému sporu. Takovou formulaci však Nejvyšší správní soud nepovažuje ani v nyní posuzované věci za kvalifikovaný důkazní návrh, jímž by se městský soud musel zvlášť zabývat.

[17] Na základě výše uvedené kasační argumentace stěžovatele ovšem musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost v tom, jak stanovil městský soud počátek a konec běhu lhůty dle věty první § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, podle níž *„[a]rbitr rozhoduje ve věci samé bez zbytečného odkladu nálezem, nejdéle však do 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí; nelze-li ve zvlášť složitých případech, vzhledem k povaze věci rozhodnout ani v této lhůtě, lhůta se přiměřeně prodlouží, nejvýše o dalších 90 dnů“*. Nejvyšší správní soud připomíná, že počátek běhu této lhůty dle uvedeného ustanovení vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 – 37, když konstatoval, že je *„okamžik shromáždění podkladů nezbytných pro rozhodnutí finančního arbitra přezkoumatelnou objektivní skutečností, která nezávisí na jeho vůli. Tento okamžik není spojen s posouzením spočívajícím v předběžném vyhodnocení věci, ale s možností takové předběžné vyhodnocení provést. Rozsah shromážděných nezbytných podkladů musí být takový, aby z nich mohl být učiněn právní závěr o výsledku sporu. Jestliže se podklady v uvedeném rozsahu dostanou do dispozice finančního arbitra, je třeba mít za to, že je shromáždil (obdržel úplný spis). Zpracování, analyzování, hodnocení a právní posouzení získaných poznatků musí být včleněno do druhé fáze řízení, která je omezena nejzazší možnou lhůtou pro vydání rozhodnutí. Právní úprava navíc předvídá ve zvlášť složitých případech možnost prodloužení této lhůty“* (obdobně srov. městským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2018, č. j. 4 Afs 110/2018 – 40, nebo rozsudek ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 Afs 100/2019 - 33).

[18] Městský soud ovšem, jak upozorňuje stěžovatel, na jedné straně v bodě 18. svého rozsudku vycházel z toho, že dle obsahu správního spisu finanční instituce (Česká pojišťovna, a. s.) zaslala své vyjádření k návrhu žalobce, včetně podkladů, stěžovateli dne 17. 10. 2017, přičemž ode dne 24. 7. 2018, kdy měl stěžovatel údajně zaslat žalobci opakovanou výzvu k vyjádření, poskytnutí vysvětlení a předložení dokumentace, není ze správního spisu patrné, že by stěžovatel činil jakékoli úkony kromě vyjádření k žádosti

žalobce na vydání opatření proti nečinnosti, které měl stěžovatel vydat dne 23. 4. 2018. Zároveň dle městského soudu stěžovatel naposledy informoval žalobce o tom, že byla prodloužena lhůta pro vydání rozhodnutí, písemností ze dne 5. 10. 2017. V bodě 20. svého rozsudku potom městský soud uvádí, že „*nejpozději k tomuto datu*“ (patrně 5. 10. 2017) již měl stěžovatel dostatek podkladů k tomu, aby rozhodl. V bodu 24. svého rozsudku ovšem městský soud uvádí, že vyjádření instituce k návrhu žalobce bylo stěžovateli doručeno dne 7. 11. 2017, a od tohoto data měla dle městského soudu stěžovateli začít běžet zmiňovaná zákonná lhůta pro vydání jeho rozhodnutí ve věci.

[19] Nejvyšší správní soud v první řadě potvrzuje, že uvedené procesní úkony a k nim přiřazená data nejenže nejsou, pokud jde o datum 24. 7. 2018, v chronologické posloupnosti, ale navíc velká část z nich vůbec neodpovídá obsahu správního spisu, byť se na něj městský soud odvolává. Z něj totiž vyplývá, že vyjádření finanční instituce bylo stěžovateli zasláno a zároveň i doručeno dne 17. 10. 2017, a doplňující podklady k němu dne 18. 10. 2017, nikoliv tedy dne 7. 11. 2017, jak uváděl městský soud. Je též pravdou, že dle správního spisu stěžovatel nezaslal žalobci opakovanou výzvu k vyjádření, poskytnutí vysvětlení a předložení dokumentace dne 24. 7. 2018 ani dne 24. 7. 2017 ani nikdy jindy v průběhu řízení, naproti tomu dne 28. 7. 2017 doručil stěžovatel žalobci prostřednictvím jeho zástupce oznámení o zahájení řízení a výzvu k odstranění nedostatků návrhu, na kterou žalobce reagoval podáním doručeným stěžovateli dne 8. 8. 2017. Není též pravdou, že by od výzvy ze dne 28. 7. 2017 neučinil stěžovatel ve věci žádný úkon, neboť dne 15. 9. 2017 stěžovatel oznámil zahájení řízení finanční instituci a vyzval ji k poskytnutí vysvětlení a předložení dokumentace vztahující se k předmětu sporu, dále dne 5. 10. 2017 stěžovatel finanční instituci prodloužil na její žádost lhůtu k poskytnutí tohoto vysvětlení a k předložení dokumentace o 15 dní (není přitom ani pravdou, že by stěžovatel údajně písemností datovanou tímž dnem, tj. 5. 10. 2017, informoval žalobce o tom, že by byla prodloužena lhůta pro vydání rozhodnutí), a skutečně výzvou doručenou účastníkům dne 24. 7., resp. dne 26. 7. 2018, tedy po zahájení řízení o nečinnostní žalobě před městským soudem, nicméně před vydáním rozhodnutí městského soudu o této žalobě (viz § 81 odst. 1 s. ř. s.), stěžovatel vyzval účastníky řízení k seznámení se s podklady pro vydání nálezu.

[20] Je tedy zřejmé, že argumentace městského soudu týkající se stanovení počátku i konce zákonné lhůty pro vydání nálezu stěžovatele je jednak v příkrém rozporu se spisem, neboť městský soud patrně tuto argumentaci mechanicky převzal z jiné, obdobné, nikoliv však identické věci, aniž by zohlednil veškeré skutkové odlišnosti věci nyní posuzované, jednak jde o argumentaci nekonzistentní, která pro určení běhu této lhůty vychází z různých, vzájemně nesourodých skutečností či tvrzení. Nejvyšší správní soud tedy shledal v uvedeném rozsahu rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (obdobnou vadu rozsudku téhož senátu městského soudu shledal Nejvyšší správní soud např. v již zmiňovaném rozsudku ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 Afs 342/2018 – 29).

[21] Stěžovatel dále namítl, že městský soud žalobu věcně projednal, aniž by pro takový postup byly splněny podmínky, neboť zástupce žalobce nebyl k zastupování žalobce v řízení o žalobě řádně zmocněn. Ovšem obdobně jako např. v již rovněž zmiňovaném rozsudku ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 Afs 91/2019 – 44, musí i v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud konstatovat, že na č. 1. 3 spisu městského soudu je založena plná

pokračování

moc, kterou žalobce zmocnil zástupce, aby ho mj. bez omezení zastupoval a vykonával veškerá právní jednání související s uplatněním nevypořádaných práv, včetně práva na vydání bezdůvodného obohacení, vůči České pojišťovně, a. s., aby podával návrhy, vymáhal nároky a podával opravné prostředky. Podle Nejvyššího správního soudu tato plná moc, byť obecná a nehovořící výslovně o podání žaloby v dané věci, zástupce opravňovala k podání žaloby a k zastupování žalobce v řízení před městským soudem. Shodná plná moc opravňuje zástupce žalobce rovněž k jeho zastupování v řízení o kasační stížnosti stěžovatele před Nejvyšším správním soudem (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Afs 207/2019 – 20, který dále odkazuje na výše rovněž opakovaně zmiňovaný rozsudek ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 Afs 342/2018 – 29). Uvedená námitka stěžovatele ohledně tvrzené zmatečnosti řízení před městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je tudíž nedůvodná.

[22] Vzhledem k uvedenému lze tedy uzavřít, že rozsudek městského soudu je zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Napadený rozsudek proto Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom neprováděl listinné důkazy, které stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti a jimiž hodlal doložit své podezření, že došlo k postoupení pohledávek z předmětné pojistné smlouvy žalobce na jinou osobu, neboť vzhledem k uvedeným závěrům, zejména vzhledem k vydání nálezu stěžovatele v předmětné věci, by takový postup byl nadbytečný. V dalším řízení je městský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. dubna 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu